

**сѣтливъ**. Л. Д. 1870 г. 186. И най сѣтливъ е останало Доръ два ми коня храни И два ми сиви соколи. — И на сѣтливъ орелъ надвива. Ч. 317. Та излигоха сички млади и младици на бялъ Дунавъ, Насетне излезе и Сада краля. Вв. 24. **Сѣтничко** ум. Азъ желаю да си при мене сѣтничко въ тая послѣдняя ноцъ на живота ми. Х. I, 33. Грозно си отвори въ сѣтничко очитъ и пакъ ги затвори. Зк. 111.

**Сѣтлившенъ** пр. послѣдній: Р. отреди стѣгнато да уварди живота си до най сѣтлившната капка кръвъ. Р. А. 99. „Чуйте най сѣтлившната ми тая прошка!“ ѿ. 126. За тѣжъ поразимъ имамы двѣ доста подробны описанія, едно отъ по-младый Плинія а друго, посѣтнешно отъ Кассія Дидо. Л. Д. 1874 г. 114.

**Сѣтнина** с. ж. послѣдствіе: „Да си живы, добри имъ сѣтнины“. Ч. 25. Ако ти обаждъ, хвъргамъ живота си въ бѣда, и сѣтнината на това ще бѣде за мене злая. Х. I, 29.

**Сѣтнинка** нар. въ послѣдній разъ: Нѣни ми, нѣни Манолю, Сѣтнинка да ти пулюльам, Сѣтнинка да ти цупуіе, — Шѣ тѣ, майчйца, напустѣе. Пс. 2, 167.

**Сѣтъ** гл. св. **Сѣщамъ** гл. да. почувствую, чувствую; замѣчу, — аю: Азъ не сѣщамъ студъ, — кога ма биятъ. — Азъ не сѣтихъ кога си влялъ въ стѣлта: тѣй дълбоко съмъ спалъ. — Да натоваримъ два коня Момини машини дарове Та на тогава да минемъ (Презъ Солунъ града голяма), Та нѣкой да ни не сети Не сети и не усети. М. 153. — **са, 1)** догадаюсъ, — диваюсъ: Не сетила се Милка Ботленка, И ми си влезла въ бърза талига. М. 116. Не сети се цѣрна Арапина Па му даде нему двѣ-тѣ сабли. Марко махна с двѣ-тѣ остри сабли. Д. 36, 37—38. 43. Море дивойко кызимъ хваба! А што ти врева, ты не се сѣшташъ. Да благо вино топ црни очн, Люта ракия то е бело лице. В. 123. Още си дума думаха, — Отъ Бога свншѣ ладнаха, Янки на рамца гораха; И тежничарѣ са сѣтиха, Чи Янка ни е била момца, Ами е била Святица. Ч. 321. „Трено, пиленце шарено! Що толку си аджамія, Що толку не сѣ сѣщавашъ, Оти не ми ти текнува Оти за мене не бидишъ, И ясъ за тебе не бидамъ“. М. 442. Заръ ни са сѣщате, Чи ни са ватрови и магли, Амъ са ду юди и самовили? D. S. 9, 18—20. Да не мыслишь чѣ тѣ като селени прости не са сѣщать; хе, сынко, и тѣ хлѣбъ ядять — трѣва не пѣсжтъ — звалтъ тѣ колкото за тѣхъ си. Зк. 48. „Каква наша комшийка?“ попитахъ азъ, ужка са не сѣщамъ. З. 85. Бій семера, да ся сѣща магаре-то. Ч. 129 (посл.). 2) вспомню, — миная: Етѣ станѣ три мѣсець Ка вииме руйно вино, За Бога се не сѣщаме За светого да дадеме. Д. 39, 7—10.

**Сѣѣа\*** (sefā ou safā, s. a. 1. Pureté, clarté. 2. Plaisir, divertis-